

DET KONGELIGE MILJØVERNDEPARTEMENT

KONTOR: MYNTGT.2 - TLF.22 24 90 90 - FAX.22 24 95 60 - TELEKS 21480 env n
POSTADRESSE: POSTBOKS 8013 DEP. 0030 OSLO

KOP

FYLKESMANNEN I FINNMARK	
MILJØVERNDEDELINGEN	
Saksnr. <u>97/1398</u>	Dok.nr. <u>3</u>
Ark. <u>444.4</u>	Dato <u>17/6-97</u>

Likelydende til:

- Fylkesmannen i Troms
- Fylkesmannen i Finnmark

N
StS
↓
SAA ✓
EJK ✓
CH ✓
T.e

Deres ref.

Vår ref. (bes oppgitt ved svar)
97/1047- NK/MT
Ark.

Dato

112 JUNI 1997

REINDRIFTENS ADGANG TIL Å NEKTE SNØSCOOTERKJØRING

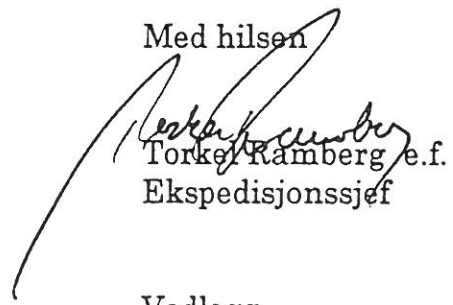
- // Vedlagt oversendes til orientering kopi av kjennelse i Nord-Troms herredsrett 15.4.97, brev av 7.5.97 fra advokat Geir Haugen til Regjeringsadvokaten, samt Miljøverndepartementets brev av i dag til advokat Haugen.

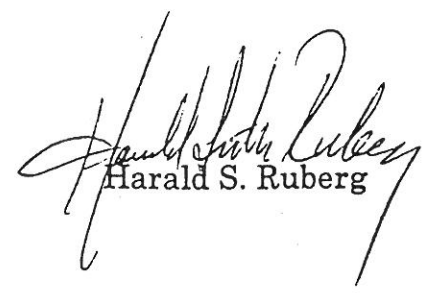
Som det framgår av departementets brev, anser Miljøverndepartementet det som rimelig at reindriften skal kunne nekte snøscooterkjøring som påfører den vesentlig skade eller ulempe, og vi antar at praksis stort sett har tatt hensyn til reindriften i tilstrekkelig grad.

Vi ber om at fylkesmennene i sin fortsatte praktisering av gjeldende regler for snøscooterkjøring, særlig ved utleggelse av de spesielle snøscooterløypene i Finnmark og Nord-Troms, legger til grunn at snøscooterkjøring ikke skal være til vesentlig skade eller ulempe for reindriften.

Vi ber fylkesmennene gi den nødvendige orientering til kommunene.

Med hilsen

Torker Rånberg e.f.
Ekspedisjonssjef

Harald S. Ruberg

Vedlegg

Kopi: Regjeringsadvokaten

Saksbehandler: Marit Tofte, tlf.: 22245894

Advokat Geir Haugen

M.N.A.

MØTERETT FOR HØYESTERETT

Regjeringsadvokaten
v/Adv. Ingvald Falch
Postboks 8012 Dep.
0030 Oslo

Kontor: 69 89 28 00
Telefax: 69 89 16 10
Mobil tlf.: 94 17 83 16
Privat: 69 89 08 08
Bankgiro: 1020.05.05897
Besøksadr.: RANDEM GÅRD
MYSEN

Postadr.: POSTBOKS 190
N-1851 MYSEN

7. mai 1997

**VEDR. SAK HELLIGSKOGEN REINBEITEDISTRIKT -
STATEN V/MILJØVERNDEPARTEMENTET ANG. SNØSCOOTERLØYPER
I STORFJORD KOMMUNE**

Jeg viser til kjennelse av Nord-Troms herredsrett av 15. april d.å.

Retten legger til grunn (nederst side 5) at en bruksrettshaver, slik som reindriften kan nedlegge et forbud mot snøscooterkjøring "i den grad motorferdselen er til vesentlig skade eller ulempe for hans bruksrett." Det vises i denne forbindelse også til reindriftslovens § 15.

Helligskogen reinbeitedistrikt vurderer å ta opp i et søksmål spørsmålet om reindriften rettsstilling i forhold til allmenhetens snøscooterkjøring. Før det tas stilling til om en slik sak skal reises, vil det være av interesse å få vite hvorvidt Staten v/Miljøverndepartementet vil akseptere det syn på reindriften rettsstilling i forholdet til snøscooterkjøring som Nord-Troms herredsrett har gitt uttrykk for.

Med hilsen

Geir Haugen
Advokat

DET KONGELIGE MILJØVERNDEPARTEMENT

KONTOR: MYNTGT.2 - TLF.22 24 90 90 - FAX.22 24 95 60 - TELEKS 21480 env n
POSTADRESSE: POSTBOKS 8013 DEP., 0030 OSLO

Advokat Geir Haugen
Postboks 190
1851 MYSEN

KOPI

Deres ref.

Vår ref. (bes oppgitt ved svar)
97/1047- NK/MT
Ark.

Dato

12 JUNI 1997

VEDR. SAK HELLIGSKOGEN REINBEITEDISTRIKT MOT STATEN V/MILJØVERNDEPARTEMENTET ANG. SNØSCOOTERLØYPE I STORFJORD KOMMUNE

Vi viser til Deres brev av 7.5.97 til Regjeringsadvokaten, oversendt Miljøverndepartementet ved brev av 14.5.97 fra Regjeringsadvokaten.

I brevet ber De om å få vite om staten v/Miljøverndepartementet vil akseptere det syn på reindriftens rettsstilling i forhold til snøscooterkjøring som Nord-Troms herredsrett har gitt uttrykk for i kjennelse 15.4.97.

Nord-Troms herredsrett har i kjennelsen bl.a. bemerket følgende i siste avsnitt på s. 5:

«Det er på det rene at grunneier, uten noen begrunnelse, kan forby motorferdsel på sin eiendom. Det samme kan en total bruksrettshaver. Men en bruksrettshaver kan neppe med utgangspunkt i en begrenset bruksrett, nedlegge et tilsvarende, ubegrunnet, forbud. Derimot antar jeg at en bruksrettshaver kan nedlegge et slikt forbud i den grad motorferdselen er til vesentlig skade eller ulempe for hans bruksrett. For reindriftens del taler reindriftingslovens § 15 sterkt for at det må være slik.»

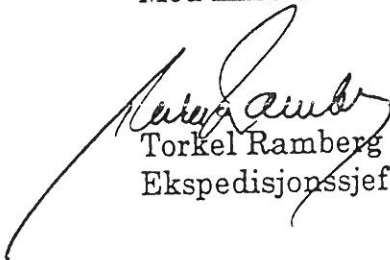
Miljøverndepartementet ser det som rimelig at reindriften skal kunne nekte snøscooterkjøring som påfører reindriften vesentlig skade eller ulempe. Miljøverndepartementet antar at det i praksis stort sett har blitt tatt hensyn til reindriftings synspunkter i tilstrekkelig grad i de tilfeller det er påstått at snøscooterkjøringen vil være til vesentlig skade eller ulempe, dvs. ved utleggelsen av de særlige snøscooterløypene i Finnmark og Nord-Troms.

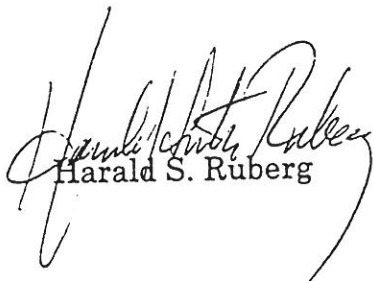
Vi viser til at Nord-Troms herredsrett i den aktuelle saken kom til at reinbeitedistriktet var berettiget til å nedlegge forbud mot den aktuelle løypa eller kjøring i den. Det ble ikke ansett tilstrekkelig sannsynliggjort at snøscootertrafikken påførte reindriften vesentlige skader eller ulemper, og det ble pekt på at fylkesmannen har lagt opp til en prosedyre for stenging av snøscooterløypene av hensyn til reindriften som synes å gi rimelig sikkerhet for at reindriften ikke skal lide alvorlig overlast. Resultatet illustrerer at det vil bero på en utpreget skjønsmessig vurdering om reindriften lider vesentlig skade eller ulempe.

Hensynet til reindriften blir grundig vurdert før det legges ut snøscooterløyper. I Miljøverndepartementets rundskriv T-1/96 er det redegjort for både kommunens og fylkesmannens saksbehandling ved fastsettelse av snøscooterløyper. På s. 44 har Miljøverndepartementet gått så langt som til å uttale at «Løypene må ikke legges i områder som brukes i forbindelse med reindriftnæringen,...» For øvrig er det vist til at kravene til saksbehandling i forvaltningslovens kap. VII om forskrifter gjelder, slik at berørte organer, både på kommunenivå og fylkesnivå, skal får anledning til å uttale seg før foreslått løype eventuelt godkjennes. Herunder vil naturligvis reindriften organer få uttale seg, slik at spørsmålet om skade/ulempe for reindriften blir bragt fram og vurdert før løyper fastsettes.

Vi har orientert fylkesmennene i Troms og Finnmark slik det framgår av vedlagte kopi av brev herfra i dag.

Med hilsen

Torkel Ramberg e.f.
Ekspedisjonssjef

Harald S. Ruberg

Vedlegg: 1

Kopi: Regjeringsadvokaten
Fylkesmannen i Troms
Fylkesmannen i Finnmark

Saksbehandler: Marit Tofte, tlf.: 22245894

Rettsbok
for
Nord-Troms herredsrett

År 1997 den 15. april ble rett holdt i Tromsø.

Dommer: Sverre Martens.

Sak nr.: 438/97 D.

Saksøker: Helligskogen reinbeitedistrikt, Skibotn.

Pr.f.m.: Adv. Geir Haugen, Oslo.

Saksøkt: Staten v/ Miljøverndepartementet, Oslo.

Pr.f.m.: Regjeringsadvokaten v/ adv. Ingvald Falch, Oslo.

Til stede: Dommeren.

Det ble avsagt slik

K J E N N E L S E:

1. Innledning.

På vegne av Helligskogen reinbeitedistrikt sendte adv. Geir Haugen 1.4.97 en begjæring om midlertidig forføyning til Nord-Troms namsrett, hvor det ble krevet at Staten v/ Miljøverndepartementet skulle forbys å holde åpne 2 snøskuterløyper i Storfjord kommune ut vintersesongen 97. På vegne av Staten tok Regjeringsadvokaten v/ adv. Ingvald Falch til gjenmæle i prosesskrift av 8.4.97.

Muntlige forhandlinger ble holdt 11.4.97. For reinbeitedistriktet møtte reineier Ole Thomas Båhl og ga forklaring. For Staten møtte Bjørn Fosli Johansen, som er seksjonsleder i miljøvernavdelingen hos Fylkesmannen i Troms, og ga forklaring. I tillegg ga Ola Løkstad, som er Lensmann i Lyngen, forklaring. Om forhandlingene vises ellers til rettsboken.

2. Saksøkers anførsler.

Den ene løypa som ble krevd stengt i begjæringen, ble stengt allerede f.o.m. 1. april. Saken gjelder derfor bare den andre løypa, d.v.s. løypa Galggojavri - Stuora Rassajavri, som er åpen t.o.m. 4. mai. Denne løypa kalles Didno-løypa.

Staten har antydnet at saken må avvises, med den begrunnelse at det ikke kan gis dom for at en forskrift er ugyldig.

Det er Fylkesmannen i Troms som, gjennom forskrift, har opprettet Didno-løypa. Reinbeitedistriktet bestrider ikke fylkesmannens kompetanse til å opprette skuterløyper. Men fylkesmannen kan ikke ha adgang til å legge til

rette for en rettsstridig atferd overfor reindriften. Kjøring etter løypa er til skade og ulempe for reinbeitedistriktet, og dermed rettsstridig overfor reindriften. Et krav om å stenge løypa må rettes mot den som har opprettet og opprettholder løypa. Det er helt urimelig å kreve at reinbeitedistriktet skal gå på den enkelte skuterkjører for å få stanset trafikken.

Saken kan etter dette ikke avvises.

Reinbeitedistriktet har en bruksrett til det området Didnøløypa går gjennom. Denne bruksretten for reindriften har et særskilt rettsgrunnlag uavhengig av reindriftslovgivningen, d.v.s. samisk bruk av området til reindrift gjennom lange tider. Saksøkeren ønsker ikke å trekke inn folkerettslige betraktninger i saken. Men det er likevel slik at samenes rett til å bruke sine områder til reindrift har et tungt folkerettslig vern. Slik sett er samenes bruksrett sterkere beskyttet enn grunneierretten.

Det er på det rene at grunneieren kan forby skuterkjøring på sin eiendom. Dette er forutsatt i motorferdsellovens § 10, og er også slått fast i rettsavgjørelser. Kjøring i strid med et slikt forbud er straffbar etter strl. § 396.

Men det er ikke bare grunneier som kan legge ned slikt forbud. Motorferdselloven henviser til at også en bruker kan ha rett til å forby motorferdsel på sin eiendom, og etter strl. § 396 er det den som besitter eiendommen som kan legge ned forbud.

Det er reindriften som står for den helt dominerende næringsbruk av de aktuelle områder. Dette sammenholdt med den sterke beskyttelse samenes bruksrett har, gjør at reinbeitedistriktet må betraktes som bruker/besitter. Reinbeitedistriktet har dermed rett til å nedlegge forbud mot skuterkjøring.

Saksøkeren vil ikke hevde at denne retten til å nedlegge forbud er en helt ubetinget vetorett. Det er mulig man må innfortolke at et forbud skal ha en saklig begrunnelse.

Men i dette tilfelle foreligger en helt saklig begrunnelse, nemlig at skuterkjøringen etter Didnøløypa påfører reinbeitedistriktet skade og ulempe. Med denne begrunnelsen har da reinbeitedistriktet uttrykkelig nedlagt et forbud, d.v.s. har krevd at løypa må stenges, noe fylkesmannen ikke har respektert.

Skuterkjøringen i området har de senere år økt kraftig, og ulempene for reindriften tilsvarende. Skuterkjøringen har ført til så store problemer, at reintallet i distriktet har gått kraftig ned uten noe slakteuttak for salg. Siste gang det var grunnlag for å slakte for salg var i 92.

Problemet er at skuterne forstyrrer dyra og at dyra skyr områdene langs skuterløypene, slik at beiteområder går tapt. Langs Didno-løypa gjelder dette tildels områder som i år er særdeles viktige som vinterbeite. Det er en vanskelig vinter, hvor ising gjør at dyra har vanskelig for å finne beite, og hvor alle tilgjengelige beiter er viktige. Dårligere beite og forstyrrelser svekker dyra, og gjør at de lettere blir tatt av rovdyr. Forstyrrelser kan videre føre til at kalvtunge simler mister kalven, og til sammenblandinger med andre flokker fordi dyra trekker ut av

distriktet. Det fører også til økt arbeid og økte utgifter i forbindelse med gjeting.

Sikringsgrunnen er at det vil føre til vesentlig skade/ulempe for reinbeitedistriktet hvis Didno-løypa skal holdes åpne frem t.o.m. 4. mai. Som nevnt er det en meget vanskelig vinter. Dyra er sterkt svekket. Langs Didno-løypa er det beite som dyra ikke kan benytte så lenge skuterløypa er åpen og skuterkjøringen pågår. Og så svekket som dyra er er det også dramatisk med de ekstra forstyrrelser som skuterkjøringen skaper, og spesielt fordi kalvingen nå nærmer seg.

Det har vært gjort flere fremstøt for å få fylkesmannen til å stenge løypa frivillig, men dette har ikke ført frem. Selv om fylkesmannen har henvist til at spørsmålet kan vurderes på nytt, er dette ikke nok for reindriften. Praksis viser at fylkesmannen ikke har tilstrekkelig forståelse for, eller ikke legger tilstrekkelig vekt på, de problemer skuterkjøringen påfører reindriften, og det er all mulig grunn til å regne med at Didno-løypa vil bli holdt åpen t.o.m. 4 mai hvis ikke namsretten nå pålegger fylkesmannen å stenge den.

Det kan vanskelig sies at det vil oppstå vesentlige ulemper for noen hvis løypa må stenge. Løypa brukes bare til turkjøring og i forbindelse med isfiske, d.v.s. til rene fritidsformål.

Saksøkeren la ned slik påstand:

1. Staten v/ Miljøverndepartementet forbys å holde åpen snøskuterløypa Galggojavri - Stuora Rassajavri ut vintersesongen 1997.
2. Staten v/ Miljøverndepartementet dømmes til å betale sakens omkostninger.

3. Saksøktes anførsler.

a) Avvisning?

Med hjemmel i motorferdsellovens § 4 a er fastsatt "Forskrift for bruk av motor-kjøretøyer i utmark og på islagte vassdrag" som i § 4 gir fylkesmannen adgang til å opprette snøskuterløyper i en del kommuner i Troms. På dette grunnlag har fylkesmannen i "Forskrift om snøscooterløyper i Storfjord kommune" bl.a. opprettet Didno-løypa.

Det dreier seg her om en forskrift, altså om regler som retter seg mot alle. Domstolene har ikke anledning til å ta stilling til gyldigheten av regler. De kan heller ikke pålegge det offentlige å lage bestemte regler. Domstolene må nøye seg med å anvende eller la være å anvende regler.

Det saksøker krever her at at Staten skal pålegges å utferdige en bestemt forskrift, d.v.s. endre en gjeldende forskrift i en bestemt retning. Dette er da et krav det ikke kan gis dom for, og det kan heller ikke gis midlertidig forføyning med et slikt innhold.

Staten vil ikke påstå at saken må avvises av denne grunn, men peker på at namsretten av eget tiltak må vurdere om saken kan fremmes eller om den må avvises.

b) Hovedkrav?

En midlertidig forføyning forutsetter at saksøkeren har et krav (hovedkrav) og kravet må være sansynliggjort. Staten har 3 alternative anførsler for at det ikke foreligger noe hovedkrav.

For det første:

Det anførte krav er at snøskuterløypa skal stenges. Kravet er bygget på at reinbeitedistriktet har nedlagt forbud mot løypa. Kravet er altså avhengig av at distriktet har myndighet til å nedlegge slikt forbud.

Det er på det rene at en grunneier kan forby motorferdsel på sin eiendom. Motorferdelovens § 10 forutsetter at også en "bruker" har en tilsvarende adgang. Med en bruker menes da en total bruksrettshaver. Strl. § 396 bruker uttrykket "besitter". Også dette må forstås som eier eller total bruksrettshaver, d.v.s. den som har rådigheten over det aktuelle eiendomsobjekt.

Reindriften er imidlertid ingen total bruksrettshaver. Reindriften har bare enkelte, og positivt avgrensede, rettigheter. Slike begrensede bruksrettigheter gir ikke reinbeitedistriktet noen rett til å nedlegge veto mot motorferdsel verken etter strl. § 396 eller på annet grunnlag. Og dette gjelder hva enten motorferdselen påfører reindriften ulemper eller ikke.

For det annet:

Selv om det skulle være slik at reindriften har rett til å forby motorferdsel, så får dette ingen betydning for forskriften om skuterløyper i Storfjord. Forskriften er like gyldig selv om et slikt forbud skulle bli nedlagt, og selv om de som ønsker å kjøre skuter plikter å respektere forbudet. Sagt på en annen måte: Den som vil kjøre skuter må ha både en offentligrettslig og en privatrettslig tillatelse. Forskriften gir den offentligrettslige tillatelse. Har reindriften nedlagt forbud, mangler den privatrettslige tillatelsen, og kjøring kan ikke skje.

Det følger av dette at begjæringen om midlertidig forføyning kan avslås uavhengig av reindriften's rett.

For det tredje:

Det kan ikke under noen omstendigheter være slik at reindriften har en ubetinget vetorett mot skuterløyper. Reindriften kan først nedlegge veto hvis deres rett krenkes, altså hvis skuterkjøringen i løypene har skade-/ulempevirkninger for reindriften.

Allerede i dag har reindriften en avgjørende innflytelse på bruken av løypene. Det er lagt opp til behandlingsrutiner som gjør at løypene vil bli stengt, hvis det er fare for at reindriften skal påføres problemer, d.v.s. hvis det er mye dyr i de områdene hvor løypene går. Didno-løypas virkninger for reindriften har vært vurdert flere ganger i vinter, etter krav fra reinbeitedistriktet, men uten at det er påvist nevneverdige problemer knyttet til at løypa er åpen. Under forhandlingene har fremkommet at reindriftsagronomen ikke har motsatt seg at Didno-løypa har vært holdt åpen, og det har heller ikke alle reieneierne i distriktet.

Staten bestrider for øvrig bestemt at skuterløypene i området er en årsak til nedgang i reintallet i distriktet de senere år.

c) Sikringsgrunn?

Skal begjæringen om midlertidig forføyning tas til følge, må det foreligge en sikringsgrunn, og sikringsgrunnen må gjøres sansynlig.

Som sikringsgrunn har saksøker anført at reinbeitedistriktet vil bli påført vesentlig skade eller ulempe hvis skuterløypa holdes åpen t.o.m. 4. mai.

Staten bestrider at det er fare for at vesentlig skade eller ulempe vil oppstå. Skulle det oppstå reell fare for slike problemer, vil fylkesmannen sørge for at løypa stenges. Forskriftens bestemmelser er innrettet på dette, og det er også lagt opp til praktiske behandlingsrutiner som gjør at det raskt kan avklares om løypa er eller kommer i konflikt med reindriften, og slik at den i så fall deretter omgående kan stenges.

Staten mener for øvrig at Didno-løypa i inneværende år har vært og fortsatt vil være mindre brukt enn tidligere år. Camping-turistene er stort sett borte fra Skibotn-dalen, og turister og skuter-trafikk er flyttet over på finsk side. Dermed må også evt. ulempe for reindriften av turisme og skuterbruk være mindre enn tidligere.

Saksøkte la ned slik påstand:

1. Begjæringen om midlertidig forføyning tas ikke til følge.
2. Staten v/ Miljøverndepartementet tilkjennes sakens omkostninger.

4. Rettens merknader.

Saken beveger seg inn på et omstridt felt: Hvilken rett har samene til land og vann i områder som samene fra gammelt av har brukt til reindrift. Selv om juridiske argumenter brukes som tunge våpen i denne striden, gjelder den i første rekke et viktig politisk spørsmål som må finne en politisk og ikke en juridisk avklaring.

Jeg legger til grunn at Helligskogen reinbeitedistrikt har en bruksrett, d.v.s. rett til å drive reindrift, i det området hvor den aktuelle skuterløypen går. Denne bruksretten har, som saksøker har påberopt, sitt opphav i gamle samiske bruksformer, men er i dag nærmere fastlagt og beskrevet i reindriftslovens bestemmelser. Det er ikke godtgjort at Helligskogen reinbeitedistrikt har en råderett over sitt område som går lenger enn reindriftsloven fastsetter, selv om det kan anføres gode grunner for at råderetten burde nå lenger.

Retten til å drive reindrift er en omfattende, men positivt avgrenset, bruksrett. Det er ikke noen total bruksrett som uten videre kan sammenliknes med grunneiers rett.

Det er på det rene at grunneier, uten noen begrunnelse, kan forby motorferdsel på sin eiendom. Det samme kan en total bruksrettshaver. Men en bruksrettshaver kan neppe med utgangspunkt i en begrenset bruksrett, nedlegge et tilsvarende, ubegrunnet, forbud. Derimot antar jeg at en bruksrettshaver kan nedlegge et slikt forbud i den grad motorferdselen er til vesentlig skade eller ulempe for hans bruksrett. For reindriften del taler reindriftslovens § 15 sterkt for at det må være slik.

Det er uomtvistet at Helligskogen reinbeitedistrikt bruker området mellom finskegrensen og Skibotndalen, d.v.s. det området hvor skuterløypen går, til vinterbeite. Jeg ser det ikke som tvilsomt at skuterløyper i et vinterbeiteområde generelt sett er til sjenanse for reindriften. Ulempene vil likevel kunne variere mye avhengig av hvordan løypene er lagt i terrenget, beiteforhold, vær o.s.v. Dette må også gjelde for den skuterløypen som saken gjelder.

Reinbeitedistriktet har anført at skuter-trafikken i Didno-løypa påfører reindriften vesentlige skader og ulemper. Jeg kan ikke se at dette er sansynliggjort. I forskriftene for skuterløyper i Storfjord kommune er det lagt vekt på at det skal tas hensyn til reindriften i området. Det er fra fylkesmannens side lagt opp til en prosedyre for stenging av løypene hvis dette er viktig for reindriften. Prosedyren synes å gi rimelig sikkerhet for at reindriften ikke skal lide alvorlig overlast, og har vært fulgt så langt vinteren 97, men uten at det hittil har vært ansett nødvendig å stenge. Jeg peker i denne sammenheng på at det under den muntlige forhandling uimotsagt ble opplyst at reindriftsagronomen ble rådspurt rett før påske om stenging av Didno-løypa, uten at han så slik stenging som nødvendig. Det ble også uimotsagt under den muntlige forhandling opplyst at det var uenighet blant reineiere i distriktet om løypa burde stenges eller ikke.

Jeg tilføyer at jeg heller ikke finner det sansynliggjort at det er skuterløypene i området som har ført til redusert reintall i Helligskogen reinbeitedistrikt de senere år. Bildet må nødvendigvis være langt mer sammensatt enn som så.

Fordi det ikke er sansynliggjort at Didno-løypen påfører reindriften vesentlige skader/ulemper, med de prosedyrer som i dag følges, kan jeg ikke se at reinbeitedistriktet er berettiget til å nedlegge forbud mot løypen eller kjøring etter løypen. Reinbeitedistriktet har dermed ikke sansynliggjort å ha noe krav, og begjæringen om midlertidig forføyning kan ikke tas til følge, jfr. tvangsl. § 15-1 jfr. § 15-6.

Etter dette er det ikke nødvendig for meg å ta standpunkt til om et forbud fra reinbeitedistriktet får konsekvenser for fylkesmannens kompetanse til å holde skuterløypen åpen, eller om et forbud bare får betydning for den privatrettslige adgang til å kjøre skuter i området.

Saksøkte har krevd seg tilkjent saksomkostninger, og har vunnet saken fullt ut. Avgjørelsen har imidlertid budt på tvil, og jeg mener at saksøkeren hadde rimelig grunn til å få saken prøvet. Jeg finner derfor at hver av partene bør bære sine omkostninger, jfr. tvangsl. § 3-4 jfr. tvml. § 172, 2. ledd.

SLUTNING:

1. Begjæringen om midlertidig forføyning tas ikke til følge.
2. Hver av partene bærer sine omkostninger.

Retten hevet.

Sverre Martens